

Za razliku od lažnog državnog udara, za koji vlast nema dokaza (naravno ukoliko u dokaze ne računamo „Edi mi je rekao a ja Ediju i danas verujem“), za onaj drugi, stvarni državni udar, vrha crnogorske vlasti, dokaza ima na pretek. Hronološki, događajno i sadržinski, sve ove dokaze možemo podeliti u najmanje tri vrste ili grupe.

Prvu vrstu ili grupu ovih dokaza čine činjenice i okolnosti najtešnje vezane za sam, tada smo još uvek mogli da budemo u dilemi, stvarni ili lažni državni udar. Koji se dogodio na dan poslednjih parlamentarnih izbora 16. oktobra 2016. A onda sledi prava mala hegelovska dijalektika. Godinu i nešto posle, svaka dilema je otklonjena, dokaza za državni udar dela opozicije nema, ali onda upravo ovo nepostojanje dokaza za državni udar dela opozicije, postaje krunski dokaz za postojanje državnog udara vrha vlasti, ili, još hegelovskije rečeno, lažni državni udar dela opozicije, postaje oblik izvršenja stvarnog državnog udara vrha vlasti.

Uz ovu grupu dokaza, još samo jedan mali, krivično-pravni i istorijski dodatak. Lažni državni udar u optužnici Milivoja Katnića oslanja se na predmodernu ili u najboljem slučaju polumoderno shvatanje državnog udara koje je u Crnoj Gori dosta rašireno. Otuda inkriminacija za terorizam u pokušaju. I odgovarajuća inscenacija: vlast kao zgrada, opozicija kao masa, istorija kao krvoproliće. Stvarni državni udar vrha vlasti, izveden 16. oktobra 2016., baš onako dvostruko, dijalektički, hegelovski, pripada novoj, postmodernoj ili, preciznije, poznomodernoj generaciji. Ali on zbog toga nije ništa manje udar protiv države, ustava i zakona. U Krivičnom zakoniku Crne Gore postoji čitava jedna grupa najtežih krivičnih dela protiv slobodne volje građana zagarantovane članom 2 Ustava Crne Gore. Koja vrh crnogorske vlasti čeka kada više ne bude na vlasti.

Drugu vrstu ili grupu dokaza za državni udar vlasti protiv slobodne volje građana, čine kompromitujuća ponašanja ove vlasti, od njenih najviših vrhova, preko njenih pravosudnih ispostava, do njenih zajapurenih medija, nakon prvog dana udara, 16. oktobra 2016., do danas, i danas. Na vrhove vlasti i njihove medije, reči ne treba trošiti. Kratak komentar zaslužuje samo odgovarajuće, krajnje pristrasno, nesamostalno i neprofesionalno ponašanje glavnog pravosudnog dvojca u aktuelnom sudskom procesu za lažni državni udar, GSDT Milivoja Katnića i sutkinje Suzane Mugoše. Njihova pristrasnost u korist vlasti, naime, već je toliko očigledna, velika i intezivna, da pre upućuje na njihovo svesno i voljno saučesništvo u državnom udaru vlasti, nego na obične propuste kakvih ima u svakoj profesiji.

Najzad, treću vrstu ili grupu dokaza, za državni udar vrha vlasti protiv slobodne volje građana, čini svima poznati, višestruko povratnički karakter našeg vrhovnog oligarha, u ovoj, kao i u drugim oblastima najtežih krivičnih dela. Ovde je dovoljno da se podseti samo na tri takva: proces protiv čelnika i simpatizera SDA 1994., Orlov let 2006., i Aferu snimak 2012. Sve protiv slobodne volje građana, iz člana 2 Ustava Crne Gore, i one grupe krivičnih dela iz Krivičnog zakonika. Što će i ova (ne)dela morati da sačekaju demokratsku smenu vlasti, deo je našeg

glavnog problema, nekažnjivosti zločina, a ne dokaz nevinosti.

Na kraju, još samo reč o ćutanju. Koje već zastrašujuće dugo prati naš dvostruki, stvarni i lažni državni udar. „Uzdržati se od komentara do pravosnažnosti sudske presude“, samo je izgovor. Ali je i strah samo jedan od faktora. Za rasvetljavanje celine odnosno svih glavnih faktora ovog ćutanja, nije dovoljno ustavno i krivično pravo, koje je bilo u fokusu ove i prethodne Altevizije. Zbog toga se u sledeće dve Altevizije fokus pomera ka unutrašnjoj i međunarodnoj (real)politici. Rodnom mestu i utočištu svakog velikog krimena.

Milan POPOVIĆ